

NEBUNUL SEMN ȘI VRĂJITOAREA DE NECUVINTE

de Liana Alexandru

La un moment dat, în zbuciumata istorie a umanității
Un punct invizibil era să pună capăt creativității
Și absolut nimeni, nici savanții n-au realizat inițial
Că ceea ce nu se vede ar putea fi periculos de mortal.

„Un virus al LITERELOR”, cum a fost descris PUNCTUL acesta critic
Purta maiestuos o coroană drept semn diacritic.
Iar când orice literă se înscria politicos la cuvânt
Nebunul rege azvârlea coroana și punea vorbei ucigătorul său punct!

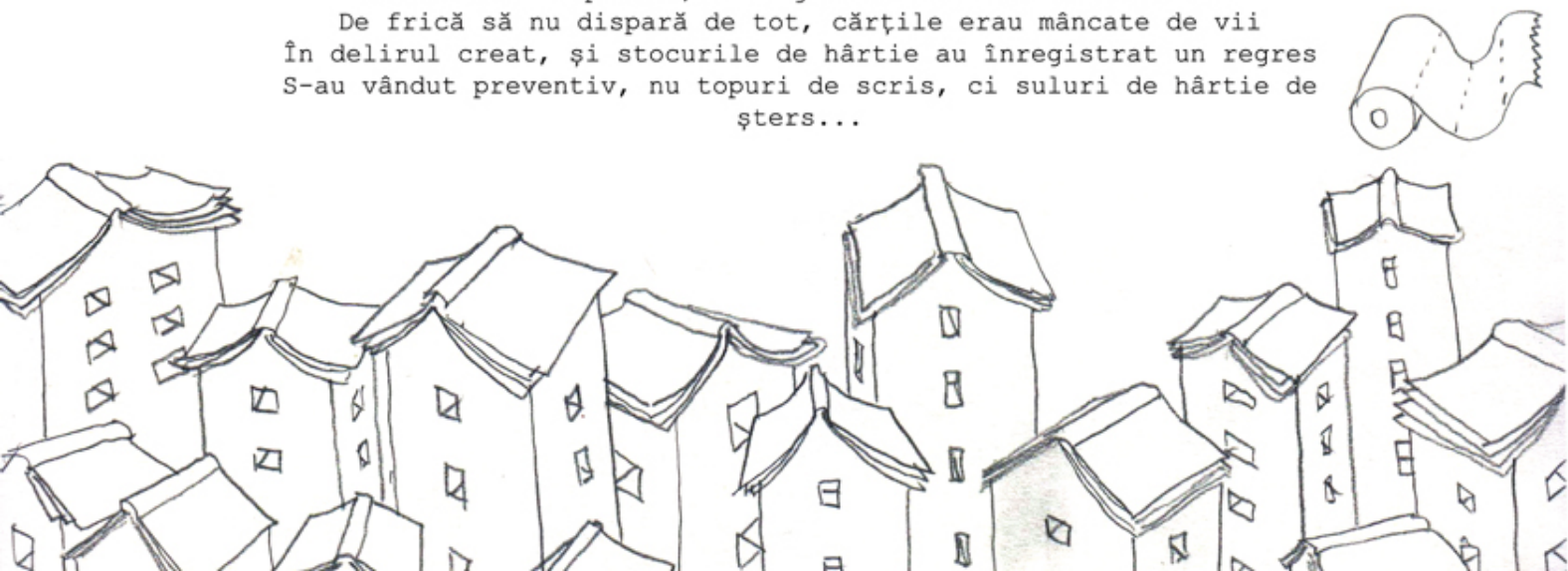
Ideile rămâneau blocate, nu mai puteau să se exprime.
Gândurile, marcate viral, erau duse la tratament, ca să nu leșine.
Textele sfârșite-n punctul critic erau îngropate fără lecturile sfinte,
Iar umanitatea risca să rămână fără cărți și fără cuvinte!

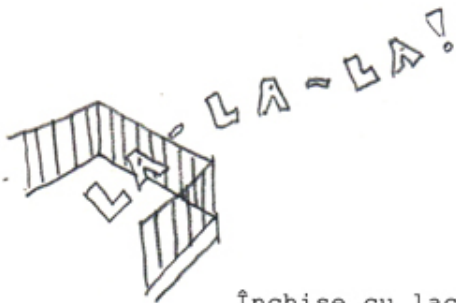
Atunci s-a decretat ca, pentru orice scriere, cu autor mic sau mare:
„Literale toate să intre urgent în cea mai strictă și drastică izolare!
Să nu mai formeze cuvinte, iar cuvintele să nu mai stea-n grup
Propozițiile să fie amendate, iar frazele mai complexe să fie băgate la
zdup!

Rimele să nu mai stea-n perechi, cu atât mai puțin îmbrățișate,
Poemele de dragoste să fie, stih cu stih, decontaminate.
Filă cu filă, romanele să fie rupte de pandemicul vicleșug,
Iar orice creație virală să fie prinsă și numaidecât arsă pe rug!

Piese de teatru, poveștile... să piară cu desăvârșire
Și să nu mai îndrăznească vreunul să scrie un reportaj sau o știre!
Cuvintele nu mai puteau fi legate nici măcar în șoapte...
Fiindcă tot alfabetul era în pericol de moarte!

Panica s-a răspândit, s-au golit rafturile din librării
De frică să nu dispară de tot, cărțile erau mâncate de vii
În delirul creat, și stocurile de hârtie au înregistrat un regres
S-au vândut preventiv, nu topuri de scris, ci suluri de hârtie de
șters...

AZ.

Închise cu lacăt și vrând să-l înfrunte pe netrebnicul rege
Literale nu s-au mai strâns în grupuri mari, au început să se reformeze
Mai întâi, în silabe simple și, după cele mai vechi canoane
S-au bine-dispus laolaltă, fredonând LA-LA-LA! prin balcoane.

De mare folos s-au dovedit imediat prepozițiile.
Ele făceau scurtele drumuri DE, LA și SPRE, pentru mai toate achizițiile.
Pentru nevoi obiective care trebuiau declarate precis
Erau cerute doar inițialele autorilor, de la A la Z, musai în scris.

Și-au mai dovedit utilitatea CA, SĂ și câteva mici conjuncții
Dar chiar și așa, literele nu mai îndeplineau în „economia” creației prea
multe funcții.

Până și pronumele au fost obligate la distanțare socială:
EL se ferea de EA fiindcă oricine putea avea asimptomatic virala boală.

Când au realizat că adunările sunt mult prea limitate
Literale au mai îndrăznit doar combinații de trei, luate, în disperare de
cauză și câte șapte!

Așa au mai fost rostite HEEIII!, VAAIII!, UAAAU! și alte domestice
interjecții,
Care, împreună cu MIAU... și HAM-HAM!, supraviețuiau carantinei fără prea
mari pretenții!

Timpul trecea, iar vorbe din bătrâni care ieșiseră-afară
Oricât de-înțelepte, cu multă tristețe, începeau să dispară.

Când au priceput că nici cu vorbe celebre nu ține
și celor mai iscusite litere li s-a tăiat cheful să se mai combine.

Alfabetul s-a-nchis în sine și n-a mai îndrăznit să spună nimic.

Până și vocalele A E I O U Ă Î au înțepenit.

Consoanele, izolate, n-au putut să le țină de urât.

Iar nevăzutul PUNCT CRITIC a devenit marele stăpân al universului mut...

Tare s-au chinuit lingviști, scriitori, doctori de litere

Să afle un tratament, un leac, din cele mai alese cuvinte

Dar nici vorbe de duh n-au găsit, nici noi termeni cu care să vaccineze

Iar fără povești, literele au început să facă febră, să se sufoce și să
delireze.

ST

În cele din urmă, doar S și T s-au mai împreunat, din păcate
O combinație de pe urma căreia niciun cuvânt nu mai puteai scoate
Virusul atinsese tot, PUNCTUL CRITIC își trâmbița răsunătorul success
Până când pe planetă, nu s-a mai auzit decât litera eSsss...

X
O
E
L
S
P
R
E
↓

Abcdefghijetc

Într-o zi, însă, pe neașteptate și fără de veste,
Așa cum se-ntâmplă, până la urmă, în orice poveste
Cineva i-a dat viralului punct lovitura de grație
Și ALFABETUL și-a regăsit miraculos pofta de viață și de creație.

De vină au fost - cine să-și fi dat seama? - COPIII,
Mai cu seamă cei mici, care nici nu știau să scrie
Ei au luat la-ntâmplare litere de tipar și de mână
Și s-au apucat să scrie pe la ferestre, cu carioca-ntr-o rână.

Au legat niște semne strâmb, nu prea puteau fi recunoscute
Aiureli de copii... de altfel, nimeni n-a fost atent să se uite
Din ele-au făcut în joacă un șir luuung de liniuțe, căciuli și bastoane
Care nu arăta a scriere, mai degrabă... o-nlănțuire de inimi și
emoticoane.

Și-n mijlocul ciudatelor semne ieșite liber din adăpost
PUNCTUL CRITIC, pornit la atac, s-a vărât și el, ca un prost!
Foarte convins, sigur de sine și mândru de noua ispravă,
Nebunul rege nu s-a prins că mângălelile n-aveau nici cap, nici coadă!

Și cum n-a putut pune punct la ceva ce n-avea-nceput, darămite sfârșit
Bietul de el, s-a-nvârtit critic, până s-a-mpiedicat de-un bastonaș
rătăcit.

Fusese lăsat acolo de-o fetiță care uitase ce vrea să scrie
Și, adâncită în gânduri, tot amesteca literele într-o pălărie!

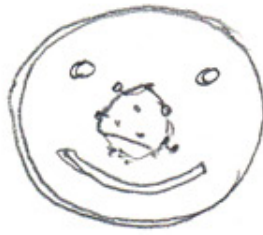
Când a văzut fetița o coroană fără cap, umblând fantomatică
A tras repede-un cerc, două puncte și-un zâmbet, cu cerneală simpatică!
Prins cu față umană, PUNCTUL CRITIC nu și-a mai văzut niciun rost...
Și-nghițit de gura invizibilă, a dispărut ca și cum nici n-a fost...

Din acea zi, lumea literelor a început să se simtă mai bine,
Au putut fi recuperate chiar și litere nobile, din alfabete folosite-n
vechime.

Semnele bune au ieșit toate imune din case
Hotărâte să formeze de-acum numai cuvinte frumoase!

Scriitorii s-au pornit febril să transcrie ce notaseră-n gând
Și salvate de la dispariție, CĂRȚILE au fost prețuite mai mult,
Iar pandemia a revigorat specii nebănuite precum pamfletul
Renăscut din suferință și bube, cum zicea odată poetul...

Peste timp, când un culegător înțelept a luat mângălelele și le-a studiat
și cu muuultă răbdare le-a pus în ordine, le-a dichisit, le-a mai
nuanțat,

Nici celor mai distinși savanți nu le-a venit a crede ce deslușesc:
Fiecare copil scrisese simplu, dar pe limba lui, TE IUBESC!

Iar fetița s-a dovedit a fi o vrăjitoare de necuvinte
Din a cărei cerneală ieșise această formulă magică, pe care oricine s-o
țină minte:

„Toate trec, spunea ea, dar LITERELE sunt semne care deschid lumii un
altfel de lacăt...”

Cu ele trecem de PUNCT și o luăm oricând DE LA CAPĂT!”

Copyright © Liana Alexandru, 2020

Liana Alexandru este filolog, jurnalist și mama unei fetițe căreia îi plac foarte mult poveștile. Liana s-a ocupat dintotdeauna de povești.

Mai întâi, a studiat cuvintele la Facultatea de Litere a Universității din București. A cercetat cum se schimbă ele și ce rol au în poveștile noastre. Apoi, a plecat să afle cât mai multe dintre poveștile oamenilor mari. I-a întâlnit, i-a cunoscut și i-a ascultat vreme de douăzeci de ani la radio și la televiziune.

A putut fi auzită la Unipuls, apoi văzută de către public la Realitatea TV.

În ultimii ani, a transmis seară de seară pentru oamenii mari cele mai importante povești la Digi24. Acum, s-a hotărât să se ocupe și de poveștile ei. A făcut cursuri de actorie la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale” din București și un film despre *Oamenii Dreptății* din România.

A început să scrie ficțiune de dragul fetiței ei, Selona. Așa se face că în 2019 și-a publicat la Humanitas Junior prima carte, *Băiatul care nu credea în Moș Crăciun*.

